

Sesilija Ahern

P. S. VOLIM TE

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Cecilia Ahern
P. S. I LOVE YOU

Copyright © Cecilia Ahern 2007

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Hvala mami, tati, Džordžini, Nikiju,
celoj porodici i prijateljima.*

Hvala Merijen Gan O’Konor.

*Hvala urednicima HarperKolinsa,
Lin Dru i Maksin Hičkok.*

Hvala Mojri Rajli.

Dejvidu

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i svaka sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

Prvo poglavlje

Holi je prinela plavi, pamučni džemper licu. Odmah ju je preplavio poznati miris. Stomak joj se zgrčio a srce steglo od poražavajuće tuge. Žmarci su joj prošli uz potiljak, a knedla u grlu umalo je nije ugušila. Obuzela ju je panika. Ako se izuzme tiho brujanje frižidera i povremeno šištanje cevi, kuća je bila tiha. Holi je bila sama. Žuč joj se popela u grlo, te je otrčala u kupatilo i pala na kolena ispred šolje.

Džeri je otišao i nikada se neće vratiti. To je stvarnost. Nikada više neće preći prstima kroz njegovu meku kosu, podeliti tajnu šalu preko stola na nekoj večeri niti će mu se izjadati nakon povratka kući posle teškog dana na poslu kada je njegov zagrljaj sve što joj treba. Nikada više neće deliti postelju s njim, doživeti da je ujutru probude njegovi napadi kijanja niti se do suza smejati njegovim šalama. Rasprave u vezi sa tim čiji je red da ustane iz kreveta i ugasi svetlo u spavaćoj sobi zauvek su utihle. Ostala je samo hrpa uspomena i slika njegovog lica koja je iz dana u dan postajala sve maglovitija.

Želeli su da ostare zajedno i činilo im se ne traže previše od života. I njihovi bližnji su verovali da će tako biti. Bili su najbolji prijatelji, ljubavnici i srodne duše i svi su mislili da im je suđeno da budu zajedno. Ali ispostavilo se da se jednog dana sudbina lakomo predomislila.

Kraj je došao prebrzo. Nakon što se nekoliko dana žalio na migrenu, Džeri je jedne srede u pauzi za ručak poslušao Holi i otišao kod lekara. Mislili su da su stres ili umor uzroci migrene i složili se da će mu, u najgorem slučaju, biti potrebne naočare. Džeri se uzrujao što će možda morati da ih nosi, što se ispostavilo kao sitnica, jer zapravo nije imao problem sa očima, već tumor na mozgu.

Holi je pustila vodu i nesigurno ustala, drhteći zbog hladnih podnih pločica. Imao je trideset godina. Naravno, nije bio najzdraviji čovek na svetu, ali bio je dovoljno zdrav da... pa, da vodi normalan život. Kada je bolest uzela maha, hrabro se šalio da je trebalo da živi opuštenije, da proba drogu, pije češće, više putuje, iskače iz aviona dok depilira noge... nastavljao se njegov spisak. Čak i kada se smejavao zbog toga, Holi je videla kajanje u njegovim očima. Kajanje zbog onoga za šta nikada nije odvojio vreme, zbog mesta koja nikada nije video, žal zbog gubitka budućih iskustava. Da li se kajao zbog njihovog zajedničkog života? Holi nikada nije posumnjala u njegovu ljubav, ali se bojala da ne misli da je izgubio dragoceno vreme.

Ostariti zajedno više nije bila samo puka strašna neminovnost. Pretvorilo se u očajnički željeni cilj. Koliko su oboje bili drski što starenje nikada nisu doživljavali kao dostignuće i iza-zov već kao nešto što je trebalo izbeći.

Holi je prelazila iz sobe u sobu krupne, slane suze klizile niz obraze. Oči su joj bile crvene i naduvene i izgledalo je da ova

noć nema kraja. Ni u jednoj sobi u kući nije nalazila utehu, već samo odbojnu tišinu dok je zurila u nameštaj. Gledajući u kauč, žalila je što je bar on ne pozove sebi.

Džeriju se to ne bi dopalo, pomislila je. Duboko je udahnula, obrisala oči i pokušala da se donekle urazumi. Ne, Džeriju se to uopšte ne bi dopalo.

Holi su oči bile osetljive i naduvene jer je plakala celu noć. Baš kao i svake noći poslednjih nekoliko nedelja, isprekidan san savladao ju je u ranim jutarnjim satima. Svakog dana kada bi se probudila, otkrila bi da je neudobno opružena na nekom komadu nameštaja – danas je to bio kauč. Ponovo ju je probudio telefonski poziv zabrinutog prijatelja ili člana porodice. Verovatno misle da, osim što spava, ne radi ništa drugo. Gde su njihovi pozivi kada nemirno tumara po kući poput zombija i traga po sobama za... za čime? Šta očekuje da će naći?

„Halo“, mamurno se javila. Glas joj je bio promukao od plakanja, ali odavno je odustala od toga da se drži hrabro. Njen najbolji prijatelj je otišao i niko nije shvatao da nikakva količina šminke, svežeg vazduha ili kupovine ne može da popuni prazninu u duši.

„O izvini, ljubavi, jesam li te probudila?“, zabrinuto ju je pitala majka. Ona ju je zvala svakog jutra da proveri je li uspe-la da preživi noć, bojeći se da je ne probudi, ali bi joj uvek laknulo kada bi se uverila da se njena ćerka izborila s noćnim avetima.

„Ne, samo sam dremala. U redu je.“ Uvek isti odgovor.

„Tata i Deklan su izašli i razmišljala sam o tebi, dušice.“

Zašto bi se Holine oči uvek ispunile suzama kada bi čula taj umirujući, saosećajni glas? Mogla je da zamisli majčino lice,

skupljenih obrva i čela nabranog od brige. Ali to nije umirilo Holi, već ju je podsetilo na to zašto su zabrinuti i da ne bi trebalo da bude tako. Sve bi trebalo da bude normalno. Džeri bi trebalo da bude pored nje, da prevrće očima do besvesti i pokušava da je zasmee dok njena majka priča dalje. Koliko puta je morala da mu pruži slušalicu kada bi je spopao napad smeha. A on bi ćaskao, ne obraćajući pažnju na Holi dok skakuće oko kreveta, pravi najblesavije grimase i izvodi svoj najsmešniji ples samo da bi mu vratila. Retko je uspevala u tome.

Ponavljala je „hm“ i „aha“ tokom razgovora. Slušala je, ali nije čula nijednu reč.

„Divan je dan, Holi. Mnogo bi ti prijalo da odeš u šetnju. Izađi na svež vazduh.“

„Hm, verovatno.“ Eto ga ponovo – svež vazduh, tobožnje rešenje za sve njene probleme.

„Možda bih mogla da navratim kasnije da proćaskamo.“

„Ne, hvala, mama. Dobro sam.“

Tajac.

„Pa, u redu... zvrčni me ako se budeš predomislila. Biću slobodna ceo dan.“

„Važi.“ Ponovo tajac. „Ipak, hvala.“

„Dobro, onda... drži se, dušo.“

„Hoću.“ Holi je taman htela da spusti slušalicu kada je ponovo čula majčin glas.

„Oh, Holi, umalo da zaboravim. Ona koverta te još čeka ovde – znaš, ona o kojoj sam ti pričala. Stoji na kuhinjskom stolu. Možda bi htela da je uzmeš. Tu je već nedeljama i možda je nešto važno.“

„Sumnjam. Verovatno samo još jedna izjava saučešća.“

„Ne, ne verujem, ljubavi. Naslovljena je na tebe, a iznad tvog imena piše... oh, sačekaj da je uzmem...“

Odlaganje slušalice, zveckanje potpetica po pločicama do stola, škripanje stolice po podu, koraci koji postaju glasniji, podizanje slušalice...

„Jesi li još tu?“

„Jesam.“

„Dobro, na vrhu piše 'spisak'. Možda je od nekoga s posla ili tako već nekoga, dušo. Trebalo bi da je samo...“

Holi je ispustila telefon.

Drugo poglavlje

„Džeri, ugasi svetlo!“ Holi se kikotala dok je gledala kako se njen muž svlači pred njom. Plesao je po sobi i izvodio striptiz, polako otkopčavajući belu, pamučnu košulju dugim, vitkim prstima. Izvio je levu obrvu i pustio da mu košulja padne s ramena, uhvatio je desnom rukom i bacio preko glave.

Holi se ponovo zakikotala.

„Da ugasi svetlo? Šta, i da propustiš sve ovo?“ – nestašno se osmehnuo dok je stezao mišiće. Nije bio tašt čovek, ali imao je čime da se podiči, pomislila je Holi. Telo mu je bilo snažno i savršeno definisano. Duge noge bile su mu mišićave od sati provedenih u teretani. S gotovo metar i osamdeset, bio je dovoljno visok da se Holi oseća zaštićeno kada bi stao pored nje, visoke metar i šezdeset dva. Najviše joj se sviđalo što bi joj glava, kada bi ga zagrlila, bila tačno ispod njegove brade, gde je osećala kako joj njegov dah blago talasa kosu i golica teme.

Srce joj je poskočilo kada je spustio bokserice, uhvatio ih nožnim prstima i bacio na nju. Pale su joj na glavu.

„Pa, bar je ovde mračnije“, nasmejala se. Uvek je uspevao da je nasmeje. Kada bi došla umorna i razdražljiva s posla, uvek je bio saosećajan i slušao je njene žalopojke. Retko su se svadali, a i kada jesu, to je bilo zbog gluposti koje su ih kasnije zabavljale, recimo, ko je ostavio svetlo na tremu upaljeno ceo dan ili zaboravio uveče da uključi alarm.

Džeri je završio striptiz i skočio u krevet. Ušuškao se pored nje i zavukao ledena stopala ispod njenih kako bi ih ugrejao.

„Aaaa! Džeri, stopala su ti kao kocke leda!“ Holi je znala da taj položaj znači da on nema nameru da se pomakne ni centimetar. „Džeri?“, upozoravajući je pitala.

„Holi?“, podražavao ju je.

„Zar nisi zaboravio nešto?“

„Koliko ja znam, nisam“, odgovorio je.

„Svetlo?“

„Ah, da, svetlo“, sanjivo je rekao i pretvarao se da glasno hrče.

„Džeri!“

„Koliko se sećam, sinoć sam ja morao da ustanem to da uradim.“

„Da, ali si pre samo jedne sekunde stajao pored prekidača!“

„Da... pre samo jedne sekunde“, ponovio je.

Holi je uzdahnula. Mrzela je da ustaje iz kreveta kada joj je prijatno i udobno, da prelazi preko hladnog, drvenog poda pa da pipa po mraku na putu natrag. Coknula je.

„Ne mogu stalno da gasim svetlo, znaš, Holi. Možda jednog dana neću biti tu i šta ćeš onda da radiš?“

„Nateraću novog muža da ga gasi“, nadurila se Holi, pokušavajući da šutne njegova hladna stopala od svojih.

„Ha!“

„Ili ću se samo truditi da se setim da to uradim pre nego što legnem.“

Džeri je otpuhnuo. „Teško da će se to desiti, draga moja. Moraću da ostavim poruku na prekidaču pre nego što odem kako bi se setila.“

„Veoma obzirno od tebe, ali radije bih da mi ostaviš svoj novac.“

„I poruku na kuvalu“, nastavio je.

„Ha ha!“

„I na tetrapaku mleka.“

„Baš si smešan, Džeri.“

„Oh, i na prozorima kako ih ne bi ujutru otvorila i aktivirala alarm.“

„Hej, što mi ne bi prosto u oporuci ostavio spisak stvari koje bi trebalo da radim ako misliš da ću biti tako nesposobna bez tebe?“

„Nije loša ideja“, nasmejao se.

„Dobro, onda, ugasiću prokleta svetlo.“ Holi je nerado ustala iz kreveta, namrštila se kada je stala na ledeni pod i ugasila svetlo. Ispružila je ruke u mraku i polako pošla natrag prema krevetu.

„Ehej? Holi, jesi li se izgubila? Ima li ikoga tamo, tamo, tamo?“ povikao je Džeri mračnoj sobi.

„Da, ja. Jaooo!“ povikala je kada je udarila nožnim prstom o nogu kreveta. „U pičku materinu! Jebem ti...!“

Džeri se zagrcnuo od smeha ispod pokrivača. „Broj dva na mom spisku: pazi na nogu kreveta...“

„O umukni, Džeri, i ne budi tako morbidan!“ odbrusila je Holi i uhvatila se za bolno stopalo.

„Hoćeš da poljubim da prođe?“ pitao je.

„Ne, dobro je“, tužno je odgovorila, „samo da stavim noge ovde da ih ugrijem...“

„Aaaah! Bokte, ledene su!“

Ponovo je prasnula u smeh.

* * *

Tako je počela šala u vezi sa spiskom. Bila je to šašava i jednostavna ideja koju su ubrzo podelili sa svojim najbližim prijateljima, Šeron i Džonom Makarti.

Džon je prišao Holi u školskom hodniku kada su imali samo četrnaest godina i promrmljao čuvene reči: „Moj drugar pita hoćeš li da izađeš s njim.“ Posle nekoliko dana beskrajnih rasprava i hitnih sastanaka s drugaricama, Holi je konačno pristala.

„Ah, ma idi, Holi“, nagovarala ju je Šeron. „Dobar je frajer i bar nema bubuljice po celom licu kao Džon.“

Koliko je Holi sada zavidela Šeron! Šeron i Džon venčali su se iste godine kad i Holi i Džeri. Holi je bila najmlađa u društvu s dvadeset tri, dok su ostali imali dvadeset četiri godine. Neki su govorili da je premlada i pridikovali joj kako bi u njenim godinama trebalo da putuje po svetu i da se zabavlja. Umesto toga, Džeri i Holi zajedno su putovali po svetu. To je imalo mnogo više smisla jer kada nisu bili zajedno... pa, Holi se prosto osećala kao da joj nedostaje neki vitalni organ.

Daleko od toga da joj je dan venčanja bio najlepši dan u životu. Kao većina devojčica, sanjala je o venčanju iz bajke, venčanicu kakvu nose princeze i divnom, sunčanom vremenu na romantičnom mestu gde će biti okružena svima koji su joj bliski i dragi. Zamišljala je da će to biti najlepša noć u njenom životu, da će plesati sa svim prijateljima, da će joj se svi diviti i da će se osećati posebno. Stvarnost je bila sasvim drugačija.

Probudila se u porodičnoj kući uz krike. „Ne mogu da pronađem kravatu!“ – njen otac. „Kosa mi je nikakva“ – njena majka. Najbolje je bilo: „Izgledam kao slon! Nema šanse da ovakva odem na to usrano venčanje! Biću jeziva! Mama, vidi na šta ličim! Holi će morati da nađe drugu deverušu jer ja ne idem. Ej! Džek, vrati mi taj jebeni fen, nisam završila!“ Te nezaboravne reči izgovorila je njena mlađa sestra Kira, koja

je redovno dobijala napade i odbijala da izađe iz kuće zato što nema šta da obuče, bez obzira na to što joj je plakar prepun. Trenutno živi negde u Australiji s neznancima i porodica razgovara s njom putem mejla jednom u nekoliko nedelja. Holina porodica provela je čitavo jutro pokušavajući da uveri Kiru da je najlepša na svetu. Holi se za to vreme spremala, osećajući se kao govno. Kira je konačno pristala da izađe iz kuće kada je njihov otac, uglavnom miran čovek, na zaprepašćenje svih uzviknuo iz sveg glasa: „Kiro, ovo je Holin prokleti dan, a NE TVOJ! A ti ćeš OTIĆI na venčanje i uživati. A kada Holi siđe, REĆI ĆEŠ joj da izgleda prelepo i nećeš više pisnuti DO KRAJA DANA!“

I tako su svi ushićeno zaklicali kada je Holi sišla, a Kira je, poput desetogodišnjakinje koja je dobila batine, podigla uplakane oči prema njoj i drhtavim usnama rekla: „Izgledaš prelepo, Holi.“ Sve sedmero natrpalo se u limuzinu – Holi, njeni roditelji, trojica braće i Kira – i sedeli su celim putem do crkve u tišini ispunjenoj užasom.

Čitav dan joj je sada delovao maglovito. Jedva da je stigla da progovori s Džerijem jer su ih oboje odvlačili na različite strane da upoznaju baba-tetku Beti iz neke bestragije, koju Holi nikada nije videla, i deda-strica Tobija iz Amerike, koga niko nikada ranije nije spomenuo, ali je odjednom postao veoma značajan član porodice.

Niko joj nije rekao da će biti toliko zamorno. Do kraja večeri, Holi se vilica ukočila od osmehivanja fotografima a noge su joj otpale jer je celog dana trčala naokolo u glupim cipelicama. Očajnički je želela da sedne za veliki sto za kojim su njeni prijatelji urlali od smeha i očigledno uživali. Pa bar neko uživa, pomislila je. Ali čim je kročila u apartman za mladence s Džerijem, sve brige su nestale i shvatila je svrhu svega toga.

Suze su joj ponovo potekle niz obraze i shvatila je da se opet prepustila sanjarenju. Ukočeno je sedela na kauču, a slušalica, još uvek odignuta s telefona, ležala je pored nje. Poslednjih dana vreme joj je prolazilo a da nije znala ni koliko je sati ni koji je dan. Činilo joj se kao da živi izvan sopstvenog tela, otupela za sve osim za bol u duši, u kostima, u glavi. Bila je tako umorna... Stomak joj je zakrčao i shvatila je da ne može da se seti kada je poslednji put jela. Da li je to bilo juče?

Oteturala se u kuhinju, odevena u Džerijev bademantil i s omiljenim ružičastim „disko diva“ papučama na nogama koje joj je Džeri kupio za prošli Božić. Govorio je da je ona njegova disko diva. Uvek prva na podijumu za igru, uvek poslednja koja izlazi iz noćnog kluba. Ha, gde li je ta devojka sada? Otvorila je frižider i zagledala se u prazne pregrade. Samo povrće i jogurt odavno isteklog roka trajanja što je ostavio užasan vonj u frižideru. Slabašno se osmehnula kada je protresla tetrapak mleka. Prazan. Treća stavka na njegovom spisku...

Uoči pretprošlog Božića Holi je sa Šeron otišla da kupi haljinu za godišnji bal u hotelu *Berlington*. Odlazak u kupovinu sa Šeron uvek je predstavljao opasan izlet, a Džon i Džeri šalili su se da će ponovo patiti o Božiću jer će, zbog velikih kupovina svojih žena, ostati bez ijednog poklona. Nisu bili daleko od istine. Siroti zanemareni muževi, tako su ih nazivale.

Holi je potrošila bezobraznu sumu novca u *Braun Tomasu* na najlepšu belu haljinu koju je ikada videla.

„Sranje, Šeron, ovo će mi napraviti veliku rupu u novčaniku“, rekla je s grižom savesti, grickajući usnu i prelazeći prstima po mekoj tkanini.

„Ah, ne brini, Džeri može da ti je zakrpi“, odgovorila je Šeron uz svoje ozloglašeno cerekanje. „I prestani da me zoveš

’sranje Šeron.’ Tako me oslovljavaš kad god odemo u kupovinu. Ako ne pripaziš, mogla bih se uvrediti. Kupi prokletu haljinu, Šeron. Božić je, na kraju krajeva. Vreme je za darivanje i sve ostalo.“

„Bože, kako si zla, Šeron! Nikada više neću s tobom otići u kupovinu. To mi je polumesečna plata. Šta ću da radim do kraja meseca?“

„Holi, da li bi radije jela ili izgledala božanstveno?“

„Kupujem“, Holi je uzbuđeno rekla prodavačici.

Haljina je imala dubok dekolte koji je savršeno isticao Holi-ne male grudi, a šlic do polovine butine otkrivao joj je vitke noge. Džeri nije mogao da odvoji pogled od nje. Mada, ne samo zato što je izgledala prelepo. Prosto nije mogao da shvati kako, za ime sveta, tako mali komad tkanine može toliko da košta. Na balu je gospođica Disko Diva ponovo preterala sa alkoholnim pićima i uspela da uništi haljinu tako što ju je polila crnim vinom. Holi je bezuspešno pokušala da zaustavi suze dok su muškarci za stolom pijano objašnjavali partnerkama da bi stavka pedeset četiri na spisku trebalo da zabrani ispijanje crnog vina kada se nosi skupa bela haljina. Tada su zaključili da je mleko odgovarajući napitak jer se neće videti ako se prolije po skupoj beloj haljini.

Kasnije je Džeri oborio svoju kriglu i tečnost s ivice stola joj je neprestano kapala u krilo. Tada je plačnim ali ozbiljnim glasom obavestila sve za stolom (kao i nekolicinu za susednim stolovima): „Pravilo broj pedeset pet na spisku: NIKADA NIKADA nemojte kupovati preskupe bele haljine.“ Tada je to usvojeno i Šeron se probudila iz kome ispod stola da aplaudira i ponudi moralnu podršku. Nazdravili su (kada je zapanjeni konobar doneo poslužavnik pun čaša mleka) Holi i njenom značajnom doprinosu spisku.

„Žao mi je zbog tvoje preskupe bele haljine, Holi“, štucajući je rekao Džon, pre nego što je ispao iz taksija i odvuкао Šeron do njihove kuće.

Da li je moguće da je Džeri održao reč i napisao joj spisak pre nego što je umro? Bila je neprekidno uz njega i nikada to nije spomenuo, niti je primetila išta što bi ukazivalo da ga piše. Ne, Holi, saberi se i ne budi glupa, rekla je sebi. Toliko ga očajnički želi natrag da umišlja svakojake gluposti. Ne bi on to uradio. Zar ne?